

{A MÖBIUS-VÍRUS}

Eljött az idő: a férgek ellen kell fordítani a kiásott csatabárdot. Meg kell védeni a könyvtárakat, ahová a ! által felbérelt idegenek hatolnak be gonosz szándékkal. ? tudta, hogy a behatolás elleni védekezés legfőbb eszközei a védőgátak. Ezek a nyomorult férgek olyanok, mint a vírusok, semmi kétség. Tönkretesznek mindent, amit csak lehet. Most éppen a könyvtárakat vették célba. A könyvtár az ember kiterjesztett memóriája, a tudat kiterjesztése, ami által az ember valószerűtlenül sok dimenziót képes magáévá tenni anélkül, hogy léte terének törvényszerűségeit megváltoztatná. Minden információ, amire szükség volt vagy lehet az életben, itt raktározható el. Ide menthető az a tudás, amit az agy képtelen tárolni. Mert kapacitása véges; bár a primer memória néhány perctől akár évekig is képes megőrizni az információt, azok egy része mégis felülíródik, elvész. S most ez a veszély fenyegeti a könyvtárakat is.

? fontosnak tartotta, hogy a támadás valódi veszélyességéről azok is pontos képet kapjanak, akik nem értik ezeket a jelzéseket. Íme: a virulógusok legvadabb álmában sem fordulhatott volna elő olyan mutáció, amely egy hét alatt képes megfertőzni az egész világot, de *ezeknek*, ezeknek a gusztustalan véglényeknek egyetlen nap is elég ehhez.

A támadók mindent látnak, sőt a sötétben is jól tájékozódnak, így bármit el tudnak lopni a könyvtárból, az elvetemültebb behatolók pedig akár kompromittáló vagy illegális anyagokat is elhelyezhetnek ott.

Méreg ez, fertőző anyag. Felfalja a testet és a lelket.

? nem akarta, hogy háborút nyerjenek a szörnyszülöttek. Saját könyvtára védelmére igen hatásos rendszert fejlesztett ki, amelyhez a hagyományos rendszerekkel szemben csak kevés drótra, ám annál több leleményességre volt szüksége. Biztonságos falat épített, amelyen át egy titkos kapu vezet a könyvtárba. A kapu kinyitásához szükséges bonyolult kódot azonban csak ? ismerte; a fejében tárolta, nem írta le, mert akkor, tudta, vége lenne.

Miután a védelmi rendszer biztonságosnak bizonyult, ? levelet írt a Megbízónak, amiben részletesen közölte a további teendőket. Az üzenet továbbítására a Futárt kérte meg.

A Megbízó visszatérő álma, hogy Esterházy, az arcára égett Ottlik-papírral, szeme sarkából könnyet eltörölve mondja ki a kegyetlen szavakat: nem ismerlek; ezen mindenki sírt, hogy hamarosan elkészül a válaszcsepés terve. Így is történt. Néhány nappal később ? kézhez kapta Megbízó második levelét.

A terv nagyon jó, sőt kiváló, részletezésétől most mégis eltekintek, mert bár ? védelmi rendszere csakugyan példátlanul biztonságos, az elektronikus úton küldött jelentések még nem alkalmasak bizalmas információk közlésére. ? azonban biztos volt abban, hogy ha a stratégia minden egyes elemét sikerül valóra váltani, akkor a férgeknek szemernyi esélyük sem marad.

? könyvtárában betűrendben sorakoznak a különböző szövegcímek. Ezek között válogat, ha megnyugvást keres. Vannak, akik téma szerint csoportosítanak, ő jobban szereti a betűrendet. Most, hogy biztonságban érzi magát a könyvtárban, s biztonságban tudhatja a szövegeket is, melyek a mögöttünk hagyott hosszú idő alatt születtek, szívesen tölti itt a várakozás idejét. Mert nincs más dolga, csak várni. A Megbízó munkához látott, a stratégia győzelemre visz, és akkor a mindörökkéből valaha dolgozószobájába már nehezebb a bejutás, ott nem lehet korzózni, igaz, igény sincs rá, milyen apa lesz végre.

? azt teszi velük, amit ők cselekedtek a két János közül az egyikkel. Nem azzal, aki a jelenéseket írta, amelyek mindörökké fogva tartanak mindannyiunkat, hanem azzal, aki a megjelenést lehetővé tette. Ez lesz ? bosszúja.

Volt idő, amikor semmilyen elképzelése sem volt arról, hogy a védekezés melyik formáját kellene választania. Tudta, hogy baj van, de tehetetlen volt. Sorra tűntek el könyvtárának anyagai, s helyükre addig ismeretlen, semmitmondó szövegek kerültek. Volt olyan mű, amelyből csak néhány lapot hagytak a férgek, s olyan is, amelynek csak a szerzőjét ismerte, de a hozzácsatolt szöveg idegen volt a számára. Kint, a világban, mintha mi sem történt volna, zajlott az élet, ? pedig elkeseredetten bámulta az ablakokat, és csak a nyomasztó sötétséget látta mögöttük. Néha arra gondolt, hagyni kellene az egészet. Vesszen a könyvtár, vesszenek a szövegek! Legyen csak ő. ?. Van-e ennél fontosabb? Fertőződjön meg minden, ha már a sors így rendelte, jöjjenek az apokalipszis lovasai. Egy fáradt reggelen azonban egy lap került elé. *Hogy birtokba vehessük a világot, ehhez nem elég annyi, hogy ne tartsanak számon, és ne tartsanak semmilyen módon rabságban, hanem még a lelkünk legtitkosabb szerkezetét is meg kell őrizni hozzá sértetlenül.* Mátrix által kínált párhuzamos univerzumok zavarba ejtő bősége hálófűggők tömegét csábítja a cyberpunk irodalom által megjósolt szerepjátékos dzsungelbe, amely egyelőre csak szöveges körülmények között nem törődött volna vele, de abban a percben tudta: újabb üzenet érkezett.

Mint a felfeslett ruhától, úgy szabadult meg a hosszú idő óta bénító tehetetlenségtől. Azonnal hozzálátott a védelmi rendszer kiépítéséhez. Beszerzett minden szükséges információt, megvizsgálta az összes lehetséges módszert, s végül a legmegfelelőbbet választotta. A féregetológia minden tapasztalatát és tudását hasznosította; a természetes és

mesterséges környezetben való megnyilvánulásokról szerzett információit éppen úgy, mint a magatartásformák leírásaiból levont következtetéseket. Nem hagyhatta, hogy figyelme akár egy percre is lankadjon. Napokon keresztül dolgozott, ellenőrzött, javította a hibákat. A textussal szemben álló ellenség erős és kíméletlen. Neki is erőssé és kíméletlenné kellett lenni. Miután a védelmi rendszer biztonságosnak bizonyult, levelet írt a Megbízónak, amiben részletesen közölte a további teendőket csak ez tehet legyőzhetetlenné, csak így diadalmaskodhat az univerzum a galaxis felett.

Sok vírus csak terjedni képes, romboló rutinnal azonban nem rendelkezik. Ezek gyengék, erőtlenek, teszt jellegűek, ám mégis hasznosak, mert előőrsként működnek. Vannak olyanok is, amelyek kárt ugyan nem okoznak, de a fertőzésen kívül már másra is képesek. És vannak azok, amelyeknek lényege a rombolás. Ők a leghatalmasabbak.

A Futár (valamikor a William Gibson nevű hajón dolgozott, egészen addig, amíg eljutott hozzá a hír, hogy a Megbízó, busás fizetéssel, összekötőt keres, s akkor, ha csak rövid időre is, a tisztes megélhetés reményében elszerződött; ? itt talált rá, s titokban szerződtette), mint később elmesélte, óvatosan a Megbízóra emelte tekintetét. Szép arcú, őszülő ember, gondolta, izmos nyak, dagadó erek, csinos ruha, szomorú testtartás.

A Megbízó visszatérő álma, hogy Esterházy, az arcára égett Ottlik-papírral, szeme sarkából könnyet eltörölve mondja ki a kegyetlen szavakat: nem ismerlek; ezen mindenki sírt.

A Megbízó szerette ezt az álmát. Ez nem intim közlés, bizalmasnak meg semmiképpen sem mondható. Csak elhatározás és bátorság kérdése az őszinteség. A Megbízó tudja ezt (igaz?), és nem haragszik. Tehát még egyszer, nehogy elsikkadjon a közlés: a Megbízó szerette ezt az álmát. Nem a kegyetlen szavakkal rokonszenvezett, azok nem érdekelték, hiszen pontosan tudta, milyen következményekkel jár e szavak kimondása; ez persze nem jelenti azt, hogy örült volna a következményeknek, maradjunk őszinték és következetesek: semmit nem érzett a következményekkel kapcsolatban, csak tudott róluk, és kész; a kép az, ami felizgatta. Az első alkalommal leírta egy lapra, nehogy elfelejtse. Meg akarta őrizni, nyilván szeret emlékezni. A második alkalommal meglepődött, de a meglepettség sarkára a remény lépett, hogy akkor nyilván újra meg újra. És valóban: Esterházy arcára ráégett az Ottlik-papír.

Nem kötelező hinni, de aki hisz, annak vallania kell, hogy amit hisz, az igaz, mondta a Megbízó.

„Üzenetet hoztam.”

A Megbízó elvette a levelet, és arra kérte a Futárt, hogy várja meg a választ. Az újabb levéllel a Futár egyenesen ?hez ment.

Jelenleg a Nyugat 1908. január 1-jei számának a mese alkonyáról szóló írásában olvasható a Futár és a Megbízó találkozásának hiteles története. Nem tudható teljes bizonyossággal, hogy meddig lesz a szöveg az említett helyen. Végtelen a világ, végtelen az élet, de az emberi elme véges - ez az, ami tudható. És tény az is, hogy egy évvel később, a Worcesteri Clark Universityn tartott első előadását követően Freud találkozott valakivel, aki beszámolt neki erről az írásról. A Mestert felizgatták a hallottak, és második előadásában már említést is tett a Futár által közvetített levél tartalmáról, sőt a következményekről is ejtett néhány szót: „azzal, hogy a rendbontót a teremből eltávolították, és öröket telepítettek az ajtó elé, még nem bizonyos, hogy sikerült az ügyet elintézniük. Megtörténhet, hogy a kidobott vendég elkeseredésében egészen féktelenné lesz, és tovább is terhünkre van”.

Csodálatos és pontos helyzetértékelés. Egy ponton hibázik csupán: nem tehertétel vagyunk, hanem hírnökök, akik tudják, és létükkel bizonyítják is, hogy azt a teret, amit egy újabb dimenzió bevezetésével állítólag nyerünk, még elképzelni sem lehet, nemhogy megalkotni. Az új térrel ugyanis a világ elveszítené addigi stabil állapotát és megszűnne létezni. Bárki megpróbálhatja, de nem fogja túlélni. Sem ő, sem a többiek. Hazudik, aki az ellenkezőjét állítja.

A Mátrix által kínált párhuzamos univerzumok zavarba ejtő bősége hálófűgők tömegét csábítja a szerepjátékos dzsungelbe, amely egyelőre csak szöveges körülmények között működik. De tudni kell: a Mátrix azt jelenti: anyaméh. És aki a méhben foganva születik, eleve halott.

! tudta: lehetett volna kevésbé erőszakos módon is. Lehetett volna gyengéden, hogy bizseregjen szívtájékon, simogatva és elhitetve, hogy túlélhető. De akkor az is csak olyan hazugság lett volna, mint megismerhetőnek mondani ezt a világot. Nézzünk egyszer komoly vizsgálódással, vagy legalábbis a halottkém ridegségével a hűlő tetemre, és mondjuk ki, ami a Megbízó álmában már kimondatott: Esterházy arcára ráégett az Ottlik-papír. A papíron pedig az *ír* *magja se marad mindannak, ami összeíratott az évszázadok alatt, és akkor a szöveg nem lesz többé más, csak féregtáplálás*: „én, ?, löttem e világra”.

Válaszában a Megbízó természetesen részletesen leírta a tervet. Közölte a hadviselés kiemelten fontos fázisait, az ellencsapás végrehajtásának módját. Leírta, hogy saját könyvtárának védelme érdekében megtette a szükséges lépéseket, és hogy dolgozósobájába már nehezebb a bejutás, „ott nem lehet korzózni, igaz, igény sincs rá, milyen apró örömök vannak az életben”.

A stratégia, vagyis a védekezés koncepciója és *értékelik a kialakult helyzetet, és az értékelés eredményének megfelelően megtámadják a legsebezhetőbb pontot; ezek az*

eredményes hadviselés ismérvei mind a gestaltnak *vannak* alárendelve, és oly módon ágyazódnak abba, hogy csupán a szerkezet tönkretétele árán kerekedhetne rajta felül mindaz, ami ellen harcolok. A gestalt, vagyis a *barbár* vírusok elleni védelem formája a rendszernélküliség és az összetettség közötti viszonyrendszer kimutatására *szolgál*. A férgek fosztogatásra és *vég nélküli pusztításra* való *rendkívüli* képessége valójában nem más, mint *utolsó kísérlet* az új dimenzió, a hypertér rendjének felbomlasztására.

A *jelentés itt az idő a férgek ellen kell fordítani a kiásott csatabárdot meg kell védeni a könyvtárainkat ahová a ? által felbérelt idegenek hatolnak be gonosz szándékkal a behatolás elleni védekezés legfőbb eszközeim* fogják igazolni, hogy az emberi képzelet szent ikonjai és az általuk mozgósított kódok olyan messzire kiterjednek, ameddig csak a szem ellát, és soha többet nem lehet őket megh